

Bol raz jeden chudobný gazda a mal dvetisíc tristopäť zrníek žita. Začal ho viať, keď vtom zrazu priletel Vietor a vzal mu ho. Gazdovi nechal iba dvadsaťpäť zrníek. Čo mal robiť neborák gazda? Na radu ženy šiel hľadať Vietor, aby mu vrátil dvetisíc dvesto osemdesiat zrníek žita, čo mu vzal. Dlhو šiel, kým našiel Vietor. Ten sa ho spýtal:

Čo sa ti prihodilo, keď si prešiel deväťdesiatdeväť dolín, devätnásť riek a sedem jarkov, len aby si ma našiel?

Gazda mu všetko povedal a žiadal náhradu. Vietor ho vypočul, potom mu povedal:

- Tu máš túto kapsu. Len jej povedz: „Kapsa, potras sa“ a ona ti dá jesť, čo len budeš chcieť. Aleže sa nikomu s ňou nechváľ!

Naradovaný gazda sa poďakoval a ponáhlal sa domov. Prišiel domov, sadol za prvý stôl, zavolať ženu i svojich osem detí a povedal:

- Kapsa, potras sa!

Kapsa sa naskutku potriasla a všelijaké jedlá od výmyslu sveta stáli na stole. Deti výskali od radosti a všetci sa do chuti najedli, ako vari ešte nikdy v živote. Keď sa dobre najedli, napili, zišlo žene na rozum, aby pozvali aj farára na hostinu. Gazda od samej radosti zabudol, čo mu Vietor prikázal, a vďačne pristal. Kňaz prišiel, dobre sa najedol, napil, potom povedal:

- Vieš ty čo, Martinko, požičaj mi tú kapsu aspoň na tri dni, ja ti ju potom vrátim, chcem len ukázať svojej gazdinej, že ja navarím aj bez ohňa a bez ohniska.

Gazda mu kapsu ochotne požičal. Keď mal kňaz kapsu, pozval si na nedeľu dvestotridsaťsedem hostí zo všetkých strán a hodovali veselo.

Tri dni sa minuli a gazda Martin netrpezlivo čakal na svoju kapsu. Keď mu ju kňaz nevracal, išiel si po ňu.

Ako prišiel na faru, okríkol ho farár:

- Načože ti je? Mne skôr treba takej kapsy, veď ja mávam aj štyristopäť hostí. Tu máš dva chleby, ber sa domov! Nijakú kapsu ti nedám.

Čo mal neborák gazda robiť? Vrátil sa domov s ovesenou hlavou. Deväť hladných krkov doma plače a hovoria:

- Ty si na vine, načo si dal kapsičku?

A žena mu naostatok zasa poradila:

- Chod' za Vetrom a pýtaj si druhú kapsičku!

Muž poslúchol. Pobral sa rovno k Vetru a pýtal si druhú kapsu. Vietor sprvu kýval hlavou:

- Veď som ti vravel, nechváľ sa ty nikomu s kapsou. A ty si pozval bohatého na hostinu. Pýtaj si, nech ti dá odmenu!

Ale gazda veľmi prosil:

- Zmiluj sa, Vetríček, nado mnou a nad mojimi deťmi, daj mi ešte jednu kapsu. Veď inak pomrieme od hladu.

Vietor sa napokon dal uprosiť a daroval gazdovi novú kapsu. Naradovaný gazda ju vzal, poďakoval sa a ponáhlal sa domov, čo mu nohy stačili. Zavolať ženu a deti, aby si sadli za stôl. Položil kapsu na stôl a vraví:

- Kapsa, potras sa!

Kapsa sa potriasla, vybehlo z nej stotridsaťdeväť kyjakov a začali mastiť všetkých. Iba keď všetci poutekali z chyže, schovali sa kyjaky späť do kapsy.

Žena, deti plačú, nariekajú, no gazda sa lapil rozumu, schoval kapsu pod halenu a pod ňo rovno na faru. Farár sedel v izbe a gazda podišiel k nemu, pekne sa poklonil a pýtal si svoju kapsu alebo aspoň tri posúchy za ňu. Pýtal si posúchy, lebo videl, že gazdiná v kuchyni pečie práve lekvárové posúchy.

Farár vstal, zahundral čosi, šiel nabráť posúchy a Martinovu kapsu zabudol na stene.

Kým bol farár v kuchyni, vytiahol Martin kapsu s kyjakmi spod haleny, skočil k stene, sňal svoju dobrú kapsu a zavesil namiesto nej tú s kyjakmi. Kapsu schoval a čakal na farára. Farár sa vrátil a hneď pozrel na stenu. Keď videl, že tam kapsa visí, nepomyslel na nič zlého, podal gazdovi tri posúchy a hovorí:

- Ty bedár, viac mi sem nechod', hybaj robiť, kapsa je moja, už som ti ju poriadne zaplatil!

Naradovaný Martin povedal iba zbohom a pobral sa domov.

Sotvaže prišiel domov, potriasla sa kapsa a na stole bolo jedla ako na hostine. Najedli a napili sa do chuti a čakali, čo farár urobí s druhou kapsou. Na nedeľu prišli k farárovi hostia zo široka-d'aleka, ale on nedal nič variť. Povedal gazdinej iba toľko:

- Ja som prichystal všetko. Nestaraj sa ty o nič!

Na poludnie si posadali hostia za prikrytý stôl, pán farár naprostred stola položil kapsu a zvolal:

- Kapsa, potras sa!

Kapsa sa potriasla, vybehlo z nej stotridsaťdeväť kyjakov a farára i jeho tristodevät'desiatdva hostí dobre vymlátili. Všetci kričali na kočišov:

- Zapriahaj, zapriahaj! Lebo nás tu pobijú!

Boli im malé dvere, museli aj cez trinásť oblokov povyskakovať a všetci sa zaverili, že k farárovi nikdy viac na hostinu neprídu, lebo im tu hlavy kyjakmi poprebíjali.

Vzal veru pán farár kapsu a zanesol ju Martinovi a od tých čias už nič viac od neho nepýtal.